

[Ingolf Knudsen]

hvorvidt de ting, vi får tilbage fra centraladministrationen, nu også er rigtige og rimelige, og om, hvorvidt ikke enkelte ministre ønsker at bruge deres ministerposition til at føre deres politik igennem, uanset at der ikke er dækning derfor.

Jeg vender igen tilbage til undervisningsministeren, som i et interview i Information den 21. januar i år taler om, at det er vel en ministers opgave at tage konkrete initiativer, men – fortsættes der så i dette interview – går det ikke i folketinget – og det vil sige: kan man ikke få flertal i folketinget derfor – så er der nok andre veje at gå for at få det igennem. Det står nok ikke præcis, som jeg udtrykker det her, men det er helt givet, at meningen er denne. Det må vi som folketingsmænd reagere på. Det kan aldrig være meningen, at en minister skal kunne få myndighed til at administrere sådan, som ministeren ønsker det. Ministeren har at administrere sådan, som folketinget har lovgivet.

Ole Olsen (SF):

Jeg vil indledningsvis sige, at SF ikke agter at spille op til fremskridtspartiet i denne forespørgselsdebat. Jeg synes, den er overflødig. Sagen har været forelagt i spørgetiden, og vi har fået, hvad der stærkt ligner en undskyldning fra statsministeren. Dermed mener jeg i og for sig at vi havde fået fuldt tilstrækkeligt. Nu er debatten her, og jeg skal ikke undlade at komme med et par bemærkninger, selv om jeg lige så gerne havde undværet denne forespørgselsdebat.

Det er jo sådan, at vi gradvis har været ved at gennemføre en administrationsreform, hvorved vi decentraliserer og lægger administrationen ud til styrelser. Det er så meningen, at ministerierne i højere grad skal være sekretariat for ministeren, og heri ligger selvfølgelig også, at sekretariatets embedsmænd skal arbejde for ministeren.

Jeg vil sige om det konkrete tilfælde, at jeg selvfølgelig finder, at der her har været tale om misbrug fra socialdemokratiets parti-sekretær, derom ingen tvivl, men det spørgsmål mener jeg er afgjort. Det er klart, at det ikke kan være sådan, at en embedsmand nøje skal granske, hvad hans minister bruger hans arbejdskraft til. Det kan ikke være embedsmandens opgave. På den anden side må vi være interesserede i, at embedsmænd ikke

går rundt i en evig skræk for at mishage en minister. Det må være ministerens ansvar og ikke embedsmandens ansvar, hvad oplysningerne bruges til. Det må stå helt fast.

Efter min mening kunne der måske, når sagen nu er kommet frem, være behov for et cirkulære fra statsministeren, der fastlægger omfanget af ministerens brug af embedsmændenes arbejdskraft. Jeg mener aldrig nogen sinde der har eksisteret et sådant cirkulære, og det kunne måske være ganske praktisk at få det fastslået. Det er helt klart, at det ikke skal indskrænke ministrenes adgang til at bruge embedsmænd reelt; man skal blot fastlægge sådan nogenlunde, hvad man må bruge dem til, og så må ministeren stå til ansvar for over for statsministeren i første omgang og over for folketinget i anden omgang, om reglerne nu er overholdt.

Jeg tror ikke, det er første gang, den slags ting er sket. Hr. Christophersen sagde, at det var et helt unormalt tilfælde. Jeg tror blot, at man har været usædvanlig ufiks denne gang, at man så at sige er blevet fanget med fingrene i kagedåsen, og det er selvfølgelig kedeligt.

Som socialist ville jeg vistnok være meget naiv, hvis jeg ikke troede, at statsapparatet brugtes til at holde magthaverne ved magten. Det behøver ikke at være det enkelte parti, men det vil det ofte være. Derfor synes jeg, at hr. Glensgård røbede en forbavsende naivitet heroppefra i og for sig. Jeg ved ikke, hvorfra denne naivitet stammer, jeg ved ikke, om hr. Glensgård har den til daglig eller den var fremstillet i dagens specielle anledning. Jeg tror i hvert tilfælde ikke, at det er noget specielt for socialdemokratiet, at det bruger eller misbruger statsapparatet – det er selvfølgelig altid svært at finde grænsen imellem brugen og misbrugen.

Hr. Kjørulff-Schmidt sagde, at oppositionspolitikere ikke kan få detaljerede oplysninger til brug i en kommunal valgkamp. Det passer ikke. Jeg har stillet to spørgsmål, henholdsvis til miljøministeren og indenrigsministeren, om Scanticonsagen i Hillerød, og det er da klart, at jeg stiller dem først og fremmest – det må jeg da påstå – af hensyn til selve sagen, men jeg vil da ikke skjule, at dette er et spørgsmål, der i højeste grad har været relevant for valgkampen. Jeg har fået svar fra miljøministeren og venter stadig på et svar fra indenrigsministeren. Det, det dre-